

A halál szépséges szolgálólányai trilógia második része

Sötét diadal

ROBIN LAFEVERS

Dream
válogatás

ÁRULÁS, HÜTLENSÉG ÉS VESZÉLY

Szerelem és kaland, történelem és varázslat, bosszú és megváltás keveredik a Gyilkos kegyelem folytatásában.

A XV. századi Franciaországban Sybella az elkeseredéstől és a gyásztól félig eszt veszve érkezik a halál titkos kolostorába. A halál szolgálólányai készségesen menedéket adnak neki. A segítségnek azonban ára van...

Sybellát, akinek természetes tehetsége van a halál és a csábítás művészetében, a kolostor legveszélyesebb fegyverei között tartják számon. Ám ezek az orgyilkos képességek nemigen vigasztalják, amikor újra vissza kell térnie abba az életbe, amely kis híján megőrijtette. És miközben Sybella maga a halál istene által kovácsolt fegyver, a cél érdekében az istenség kénytelen lehetetlennek tűnő küldetésre indítani a lányt. Amikor a halál szolgálólánya a várbörtönben váratlan szövetségest talál, vajon a bosszún kívül talál magának mást is, amiért érdemes élni?

Mint a sorozat első részét, LaFevers ezt a regényét is egymást szikrázóan gyorsan követő kalandokkal töltötte meg. Kitűnően ábrázolt karakterek, és egy gyors észjárású, bátor, lenyűgözően erős hősnő.

Robin LaFevers meséli, mitológiai történeteken és XIX. századi verseken nőtt fel. Így nem meglepő, hogy javíthatatlan romantikus lett. Bár nem kapott bérnyilkos kiképzést, és nem vonult kolostorba, de három évet járt egy katolikus iskolába, itt ragadta magával a szertartások varázsa, és lett fogékony a természetfelettre. Ez elég alapot szolgáltatott történeteikhez. Azóta kitartóan kutatja az élet nagy titkait. És bár még sok kérdésére nem talált választ, de az igaz szerelem már bekopogtatott az ajtaján. Férjével boldogan él Dél-Kaliforniában.

„LaFevers csodálatos mesélő, aki képes olyan történetet szőni az eseményekből, leírásokból, szereplőkből, hogy az olvasó teljesen belemerül az általa létrehozott világba. Olyan hely ez, ahol a valóság a misztikummal keveredik, és a szerelem mindig váratlan.”

Booklist

„Erős érzelmek, izgalmas kardharcok, pontos részletek; ez a pörgős történet elbűvöli a romantikus történelmi fantasy könyvek szerelmeseit.”

Publishers Weekly

„A regény a belső vívódások kosztümös drámája, amelyben természetes eszköz a tör, a kard és a méreg. Gyengéd érzelmek egy kis bosszúval...”

Goodreads

„Kitűnően megírt könyv, fantasztikum és valóság egybefonódása. Jól megformált szereplők, érdekes történet. LaFevers ismét nagy művészi tehetséggel alkotott; remek regény minden olvasónak.”

VOYA

„Ennek a történetnek Sybella a főhőse, aki bosszút akar állni a sok férfin, akik ártottak neki... A bebörtönzött lovag iránti szerelme olyan gyengédséggel, olyan szenvedéllyel bontakozik ki, hogy a sorozat rajongói biztosan nagyon élvezik majd.”

Kirkus Review

*Dream
válogatás*

Első fejezet

NANTES, BRETAGNE, 1489

Nem tudatlan, zöldfülű kezdőként érkeztem Szent Mortain kolostorába. Mire odaküldtek, három halálnak voltam okozója, és volt két szeretőm is. Mégis volt néhány dolog, amit megtaníthattak nekem: Serafina nővér a mérgezés művészetét, Thomine nővér azt, hogy miként kell bánni a gyilkos pengékkel, Arnette nővér pedig azt, hogy hol a leghatásosabb lecsapni ezekkel a pengékkel, azaz úgy mutatta meg az emberi test legsebezhetőbb pontjait, ahogy egy asztronómus a csillagos égboltra mutatva magyaráz.

Ha legalább annyira megtanítottak volna arra is, hogyan kell végignézni, ahogy ártatlanok pusztulnak el a szemem láttára, mint ahogy a gyilkolásra, akkor sokkal jobban felkészülhettem volna arra a rémálomra, amelybe beletaszítottak.

Megállok a kanyargó lépcső alján, figyelek, figyelnek-e. A márványpadlót mosó cselédlány, az ajtófélfának dőlve szunyókáló apród... bármelyikük lehet kém. De még ha egyiküknek sem feladata engem figyelni, meglehet, hogy valaki hajlandó fecsegni valamilyen kegy lehulló morzsáit remélve.

Az elővigyázatosság mindenekfelett. Inkább felmegyek a déli lépcsőn, aztán vissza a földszinti nagy előcsarnokba, onnan közelítem meg az északi tornyot. Nagyon gondosan azokra a helyekre lépek, ahol a cselédlány éppen felmosott, és hallom, hogy halkan szitkozódik. Az jó. Most már biztos, hogy megláttott engem, és ha kérdezik, emlékezni fog rám.

A földszinti csarnokban szolgák téblábolnak. Akiket nem zavartak el, serényen végzik teendőiket, vagy bölcs patkányokként meghúzzák magukat valahol, ahol nincsenek szem előtt.

Amikor végre elérem a palota északi szárnyát, nem látok senkit. Megszaporázom lépteimet, az északi torony felé sietek, de olyan sűrűn pillantok hátra, hogy kis híján megbotlom egy apró alakban. A legalsó lépcsőn üldögél.

Átkozódnék, már a nyelvemen van, de sikerül türtőztetnem magam. Lenézek. Látom, hogy gyerek. Kicsi lány.

– Mit keresel te itt? – kérdem szigorúan. Minden idegszálam megfeszült, ez a váratlan akadály nem sok jót jelent. – Hol van az anyukád?

A lányka könnyes ibolyaszín szemmel néz fel rám; félelem markol gyomromba. Hát senki nem figyelmeztette, milyen veszélyes ilyen szép kislánynak egyedül bolyongani ezeken a folyosókon? Legszívesebben felemelném és megráznám, és megráznám az anyját is, és ráüvöltenék, hogy ez nem biztonságos; veszélyes ezeken a lépcsőkön ülni, ebben a kastélyban lenni. De nem szólok. Inkább mély levegőt veszek és hallgatok.

– Az anyukám meghalt – szól a gyermek magas, remegő hangon.

A lépcsőre nézek, ahol első feladatomban vár, de nem hagyhatom itt ezt a gyereket.

– Hogy hívnak?

– Odette – feleli. Nem tudja, félnie kell-e tőlem.

– Nos, Odette, ez a hely nem játszásra való. Senki nem vigyáz rád?

– A nővérem. De most dolgozik, és ilyenkor nekem el kell bújniom, mint egy kiségernek.

A nővére legalább nem ostoba.

– De ez nem jó búvóhely. Látod, én is milyen könnyen rád találtam.

A kislány ekkor néz rám először, félénk mosollyal, és abban a pillanatban annyira emlékeztet az én húgomra, Louise-ra, hogy a lélegzetem is elakad. Gyorsan gondolkodom; visszavezetem a nagy előcsarnokba.

Siess, siess, siess, siess – sürget a gondolat, mintha kopóként járna a nyomomban.

– Látod azt az ajtót?

Bólint, bizonytalanul néz rám.

– Menj be rajta, aztán le a lépcsőn! A kápolnába jutsz. Az a legjobb búvóhely. – Mivel pedig d'Albret és emberei sosem mennek a kápolnába, a legbiztonságosabb is. – Ki a nővéred?

– Tilde.

– Jó. Megmondom Tildének, hol vagy, hogy érted meheszen, ha végzett a munkájával.

– Köszönöm – mondja Odette, aztán eltűnik az előcsarnokban. Legszívesebben elkísérném a kápolnába, de már így is azt kockáztattam, hogy elkések, és emiatt nem tudom teljesíteni a rám rótt feladatot.

Visszafordulok, kettesével veszem a lépcsőfokokat. A lépcsőfordulóból nyíló vastag faajtónak új zárja van, nehezen jár, mert nem használják. Lassan nyitom, nehogy megreccsenjen, nehogy valaki észrevegyen.

Ahogy kilépek a hideg téli napsütésbe, metsző hideg szél kap a hajamba, kitepi a hajhálóból. Az óvatosság miatt drága időt vesztettem, és imádkozom, hogy ne csak azért jöjjek fel ide, hogy szeretteimet meghalni lássam.

Sietek az oromzatos falra, lenézek az alanti mezőre. Lovagok kis csoportja vár, nyeregben; egy még kisebb csoport azzal a féleszű Rieux marsallal. Rögtön felismerem a hercegnőt, kecses tartással ül szürke poroszka lován. Nagyon törekenynek és kicsinek tűnik; elképzelhetetlen, hogy kis vállaira vegye királyságunk sorsát. Lenyűgöző, hogy ez idáig sikerült visszatartania a francia megszállást; a csodával határos, hogy mindezt sikerült úgy elérnie, hogy tanácsadóinak fele elárulta.

Jobbra mögötte Ismae, aki szívemből nővérem és talán vér szerint is az, ha igaz, amit a nővérek a kolostorban róla mondtak. Ereimben hevesebben kezd lüktetni a vér, de nem tudom,

hogy az örömtől, hogy mégsem késtem el, vagy a rémülettől, mert tudom, hogy mi következik.

Csak Ismae-t figyelem; minden félelmemet és aggodalmamat rájuk összpontosítva, mint egy katapultból kilőtt követ.

Felém sem pillant.

A vár mélyéből kelet felől halk morajlás hallatszik, ahogy a kapurostélyt felhúzzák. Ezúttal, amikor figyelmeztetést küldök felé, karomat is mozdítom, mintha egy csapat kacsát hessegetnék el. Remélem – imádkozom –, hogy a kötelék, amely még létezik közöttünk, lehetővé teszi, hogy megérezzen engem.

De tekintetét egy pillanatra sem mozdítja el az előtte álló hercegnőről, és kis híján felkiáltok a bosszúságtól. *Menekülj!* – kiáltja elmém. – *Ez csapda!* Aztán, amikor már attól tartok, hogy le kell vetnem magam az oromzatról, hogy felfigyeljen rám, Ismae felnéz.

Menekülj! – könyörgök neki, majd ugyanazzal a karmozdulattal jelzek, mint korábban.

Megérti. Elkapja pillantását rólam, a keleti kapu felé néz, aztán megfordul, és kiált valamit a mellette álló harcosnak, az én testem pedig elernyed a megkönnyebbüléstől.

A mezőn álló kis csapat életre kel; parancsokat ordítanak egymásnak. Ismae ismét előre mutat, ezúttal nyugat felé. Jól van. Meglátta a csapda második karját. Most csak reménykedhetek, hogy figyelmeztetésem nem késett el.

Amint Rieux marsall és emberei rájönnek, mi történik, megfordítják lovaikat, és visszavágtatnak a városba. A hercegnő kísérete mozdul, új alakzatot alkotnak, de még ott vannak a mezőn.

Meneküljetek! A szó mellkasomban dörömböl, de nem merem kiejteni; attól félek, hogy hiába állok távol, a toronyban, valaki a kastélyban meghallja. Előrehajolok, megragadom a párkányzat hideg, reszelős követ, olyan erővel, hogy felsérti kezem csupasz bőrét.

D'Albret csapatainak első vonala látóterembe ér, féltestvérem, Pierre is ebben az előrsben van. Aztán amikor már teljesen biztos vagyok benne, hogy túl késő, a hercegnő csapata kettéválik, és alig tizenketten szembeszállnak a támadókkal. Tizenkettő kétszáz ellen. Erőtlen nevetés tör fel belőlem önkéntelenül, de a hangot elviszi a szél, mielőtt bárki meghallaná.

A hercegnő és két férfi ellovagol, de Ismae tétovázik. Ajkamba harapok, nehogy felkiáltsak. Nem gondolhatja, hogy segíteni tud a halálra ítélt lovagoknak! Ügyük teljesen reménytelen, és még a mi képességeink sem segíthetnek a tizenkettőn, akik bátran lovagolnak a halálba.

– *Menekülj!*

Ezúttal hangosan kimondtam, de ahogy nevetésemet, ezt is felkapta a hideg, metsző szél, és a magasba vitte, ahol senki nem hallhatta meg. Az sem, akit figyelmeztetni akartam, de az sem, aki megbüntetett volna árulásomért.

Ám valami talán mégis eljuttatta figyelmeztetésemet Ismaehez, mert végre megfordította hátságát, és a hercegnő után vágatott. A mellemet szorító vasabroncs valamelyest enged, mert nehéz végignézni, ahogy a férfiak meghalnak, azt azonban nem tudnám elviselni, ha Ismae is ott pusztulna el.

Vagy ami ennél is rosszabb: ha élve fognák el.

Ha ez megtörténne, inkább én ölném meg, mintsem d'Albret kénye-kedvére hagyjam, mert ő nem lenne hozzá könyörületes. Semmiképpen nem lenne méltányos vele azok után, hogy Guérande-ben tönkretette a terveit, és kis híján kibelezte, mint egy halat. Sok napja volt arra, hogy bosszúját borotvaélesre fenje.

Ostobaság tőlem, hogy tovább maradok ott az oromfalon. Távoznom kellene most azonnal, amíg semmiképpen nem vehetnek észre, de képtelen vagyok elfordulni attól, amit látok. Mint megáradt folyó zúgó vize, úgy özönlenek d'Albret erői a hercegnő testőrcsapatára.

Mennydörgés a hang, ahogy páncélok csattannak össze, pikék döfnek át pajzsokon, kardok találkoznak.

Meglep, milyen hevesen harcolnak a hercegnő emberei. Úgy küzdenek, mintha maga Szent Camulos szelleme szállta volna meg őket, úgy szántanak a rájuk özönlő sokaságban, ahogy a földműves vág rendet az érett, szálás gabonában. Valami csoda folytán sikerül magukat tartani, és így elég hosszú ideig hátráltatják d'Albret erőit ahhoz, hogy a hercegnő kíséretével a fák védelmébe érjen. Ott hiába vannak d'Albret emberei túlerőben, előnyük elenyészik, ha faágak elől kell lehúzódnium.

Kelet felől trombitaszó hallatszik. Elkomorulva nézek arrafelé; attól tartok, hogy d'Albret egy harmadik haderőt is odarendelt. De nem; a csapat a rennes-i helyőrség fekete-fehér zászlájával érkezik; élénken kiemelkedik ez a lobogó a kék ég háttéréből; tucatnyi új ember lovagol a zűrzavarba. Amikor a hercegnő és a többiek eltűnnek a láthatáron, végre fellélegezhetek.

Ám az új csapatok beavatkozásával is megsemmisítő a vereség. A hercegnő csapatának nincs esélye, ilyen túlerővel szemben semmiképp. Kezem fegyverért bizsereg, de a nálam lévő kések ilyen távolságból semmit nem érnek. Ha íj lenne nálam, azzal nagyobb hatást érhetnék el, de az íjat lehetetlen észrevétlenül magunknál hordani, így csak tehetetlenül nézem az eseményeket.

D'Albret csak a csapda hadműveletet tervelte ki: gyors ki-rohanás, aztán az elfogott hercegnővel bevonulni. Amint rájött, hogy a préda elszökött, és vele elillant a meglepetés előnye, jelt ad katonáinak, hogy vonuljanak a vár falai mögé mielőbb. Jobb a veszteségeket a lehető legjobban csökkenteni, mint még több embert veszteni ebben a félresikerült cselben.

Odalent a küzdelemnek szinte vége. Csak egy katona folytatja a harcot, egy nagydarab katona, akinek nincs érzéke olyan gyorsan meghalni, mint a többieknek. Sisakját levágták fejről, páncélját három nyíl fúrta át, behorpadt tucatnyi helyen. Páncél-

inge szakadt, a vágásoknál erősen vérzik, de így is harcol, szinte emberfeletti erővel veti magát az ellenség tömegébe. Legszívesebben szólnék neki: *Minden rendben. A hercegnő már biztonságba ért. Békével meghalhatsz, és akkor te is biztonságban leszel.*

Feje felfelé rándul az éppen kapott ütéstől, és a nagy távolságon át is találkozik tekintetünk. Vajon milyen színű a szeme, és milyen gyorsan homályosodik el, amint a Halál magához ragadja?

Aztán d'Albret egyik embere előrelendül, és leszúrja a lovag hátsát. A harcos hosszú, keserves üvöltéssel esik el, és ekkor, ahogy a hangyák lepik el a húst, ellenségei ráözönlenek. A férfi halálkiáltása egészen a toronyig hangzik, szívem köré gyülemlik, és hív, hív, hív, hogy én is...

Vad vágy fog el, irigy vagyok arra a lovagra és a mindentől mentes feledésre, amely magához vonzza. Már szabad, mint az égen gyűlő keselyűk. Milyen könnyen jönnek és mennek, milyen messze magasan a veszély felett repülnek. Nem tudom, képes leszek-e visszamenni saját kalitkámba; rácsa hazugság, gyanú és félelem. Ez a kalitka annyira sötét, olyan mély árnyak vannak benne, hogy akár a halál is lehetne.

Előrehajolok, a párkányzat két foga közé nyomulok, testemet a kőfal fogja közre. A szél köpönyegembe kap, megemel, mintha azt jelezné, hogy fel tudna vinni, repülhetnék rajta, vele, mint a madarak vagy a lovag lelke. *Menjünk!* – kiáltja nekem. *Elvisszlek messze, messze.* Legszívesebben nevetnék, annyira mámorító ez az érzés. *Ugorj, elkaplak* – súgja csábítón.

Vajon fájna? – tűnődöm az alanti éles sziklákra nézve. Érzém, amikor a kövekre csapódom? Behunyom a szememet és elképzelem, ahogy suhanok a légben lejjebb, lejjebb, lejjebb, halálom felé.

Vajon tényleg bekövetkezne? A kolostorban Mortain szolgáló nővérei olyan fukarul osztogatták tudásukat, mint fősvény a garasát. Nem értem teljes mértékben, milyen hatalommal

ruházott fel engem a Halál. Ráadásul a Halál már kétszer eldobott magától. Mi van akkor, ha a harmadik alkalommal is ezt teszi, és egész életemet nyomorékon, tehetetlenül, a körülöttem lévőkhöz kegyelmének kiszolgáltatva kell eltöltenem? Ettől a gondolattól vadul megrázkódom, és egy lépést távolodom a faltól.

– Sybella?

Újabb rémület szorítja mellkasomat, kezem a szoknyaredők közé rejtett keresztért nyúl; nem szokványos feszület, hanem ravaszul álcázott tör, amelyet a kolostorban terveztek nekem. Miközben hátrafordulok, szemem tágra nyílik, mintha nagyon izgatott lennék valamiért, és ajkam merész mosolyra húzódik.

Julian az ajtóban áll.

– Mit keresel idekint? – kérdi.

Hagyom, hogy szemem felcsillanjon, mintha örülnék, hogy látom, nem döbbenet tört volna rám. Aztán ismét a bástya felé fordulok, és összeszedem magam. Minden saját gondolatomat, minden valódi érzésemet mélyen eltemettem, mert bár Julian a legkedvesebb közülük, nem ostoba. És mindig is jól tudott az arcomról olvasni.

– Nagyon kíváncsi voltam – felelem, és ügyelek arra, hogy izgatott, doromboló hangon szólaljak meg. Minden rosszban van valami jó. Legalább csak azután talált rám, hogy figyelmeztettem Ismae-t.

Hozzám lép a fal mellé, olyan közel, hogy könyökünk összeér, és fanyar, csodálkozó pillantást vet rám.

– Nézni akartad?

Megvető grimaszt vágok.

– Nem számít. A madár kirepült a hálóból.

Julian elkapja tekintetét rólam, és kinéz a mezőre.

– A hercegnő elmenekült?

– Attól tartok, igen.

Gyorsan visszapillant rám, de pajzsként viselem arcomon a megvető kifejezést.

- Hát, nem fog örülni neki – jelenti ki Julian.
- Nem. És mi fizetjük meg a kudarc árát. – Ránézek, mintha csak akkor vettem volna észre, hogy nem harci öltözéket visel. – Miért nem vagy a többiekkel a mezőn?
- Azt a parancsot kaptam, hogy maradjak itt.
- Hirtelen félelem markol szívembe. Vajon d’Albret ilyen közelről figyeltet?
- Julian a karját nyújtja felém.
- Vissza kell érnünk a nagyterembe, mielőtt visszatér.
- Rámosolygok, karjához lépek, és hagyom, hogy szinte a keblemhez érjen. Ez az egyetlen hatalmam felette; lassanként adagolom ezt a kegyet, hogy ne kelljen marokkal kapnia utána.
- Amint a torony ajtajához érünk, Julian hátrapillant a bástyára, aztán kifürkészhetetlen pillantással néz rám.
- Senkinek nem mondom meg, hogy idefent voltál.
- Vállvonással nyugtázom a bejelentést, mintha egyáltalán nem számítana nekem. Mindazonáltal attól tartok, e szívességét még meg kell fizetnem.
- Máris sajnálom, hogy nem ugrottam le, amikor esélyem lett volna rá.

Második fejezet

Sietős léptekkel haladok Julian oldalán; nem hagyom, hogy elmém végiggondolja a lehetőségeket és megriadjon. Fejemet büszkén tartom, arcomon egyértelműen látszik a körülöttem levők iránti megvetés. Ami azt illeti, ez nem is színlelés, mert szinte mindenkit gyűlölök itt, d'Albret udvaroncaitól a gerinctelen breton kisurakig, akik nem tanúsítottak semmilyen ellenállást, amikor elragadta hercegnőjük kastélyait. Gyáva, talpnyaló, szolgálalkú alakok egytől egyig.

Julian megáll a nagyterem előtt, megvárja, hogy néhány visszatérő elhaladjon mellettünk, így a lehető legkisebb az esély, hogy belépésünket észreveszik. Bár örülök, hogy titkomat megtartani szándékozik, csak találgatni tudok, milyen árat követel tőlem ezért.

A nagyteremben szótlán szolgák sietnek dolgukra; borostömlőket cipelnek, megrakják a tüzet, igyekeznek az urak minden kívánságát kitalálni, mielőtt szidalmat vagy büntetést kapnak azért, hogy nem vették észre a feladatot sokkal előbb. Kis csoportok beszélgetnek az előcsarnokban halkán, óvatosan. Nyilván eljutott már hozzájuk a hír, hogy d'Albret csele nem vált be, és diadal nélkül tért vissza.

Az egyetlen személy a csarnokban, akinek nincs annyi jó érzéke, hogy az óvatosság darócköponyegét magára vegye, az az idióta Rieux marsall. A kandalló előtt járkal fel-alá, és keservesen méltatlankodik Madame Dinannak, hogy d'Albret tönkretette az ő becsületét azzal, hogy az ő fehér zászlaja alatt csapdát állított a hercegnőnek. Éppen ő beszél a becsületről, aki a hercegnő tanítója és gyámja volt... egészen addig, amíg elárulta, d'Albret

pártjára állt, és együtt igyekeztek meggyőzni a fiatal hercegnőt, hogy nincs más választása, csak azt tenni, amit ők kívánnak tőle.

A hercegnő azonban mindannyiuknak megglepetést okozott.

Fülsüketítő patadobogás hallatszik az udvarról, ahogy a férfiak visszatérnek, aztán a katonák zajonganak. Kardok káosz; letett fegyverek csörgése, bőrnycorgás, páncélingek és páncélok bongása. Többnyire győzelmi kiáltásokkal és nyers nevetéssel térnek vissza, de ma nem így van. Ma a férfiak hátborzongatóan szótlanok.

Az ajtó ádáz csattanással nyílik. Gyors, nehéz léptek haladnak végig a kőpadlón sarkantyúpengéssel. Az egész terem – Rieux marsall is – elcsendesedik, várják a közeledő vihart.

A szolgák eliszkolnak szem elől, a gyávábbak valami kifogást hebegnek, amelynek ürügyén elhagyják a termet.

Szinte tapintható a jelenlévők vágya, hogy valahol máshol legyenek. Minden erőmmel igyekszem lábamat nem mozdítani a kőpadozatról, nem fordulni sarkon, nem futni fel a lépcsőn az emeleti helyiségek biztonságába. Bűntudatom azonban azt követeli, hogy maradjak, és mutassam meg d'Albret előtt, hogy nincs semmi félnivalóm. Bár szeretnék, nem menekülök, hanem Julian füléhez hajolva, súgva kérdem.

– Szerinted Madame Dinan és Rieux marsall szeretők?

Bár kérdésem hallatán Julian mosolyog, megszorítja a karomat. Bosszúsan, komoran elrántom tőle. Túl jól ismer engem. Túl ságosan is jól.

Aztán d'Albret jelenlétének ereje ereszkedik ránk. Beviharzik a nagyterembe, mint pusztító tűzzivatar. Vér, verejték, sár bűze érkezik vele. Arca sápadt a dühtől, szakálla így még természetellenesebben feketének tűnik. Szorosan a nyomában fegyverhordozója, Bertrand de Lur gárdakapitány, majd egy tucat hadúr és kísérő. Közülük ketten, Julliers és Vienne báró a hercegnő vazallusai voltak, de annyira buzgón igyekeztek

d'Albret iránti hűségüket kimutatni, hogy önként vállalkoztak a feladatra, és részt vettek a csapdaállításban, bár nagyon is jól tudták, mit tervez d'Albret hűbérúrnökjükkal.

Ezért nagy öröömre szolgál, hogy Mortain mindkettőjüket a halál jelével jelölte meg. Sötét, árnyékszerű folt van homlokukon. A hercegnőnek sikerült elmenekülnie, és megláttam ezt a két jelet; ez a nap egyáltalán nem sikerült rosszul.

– Miért mosolyogsz? – kérdi Julian.

Elvonom tekintetemet a két férfiről.

– Mert ez elég szórakoztató lesz – súgom, alig egy lélegzetvételnnyivel azelőtt, hogy d'Albret hangja korbácsként hasít végig a termen.

– Küldjenek embereket minden toronyba! Nézzék meg, van-e fent valaki, akinek nem kellene ott lennie! Ha figyelmeztetést küldtek, akkor azt minden bizonnyal az északi toronyból adták le.

A falhoz nyomom hátamat, és azt kívánom, bárcsak az apácák megtanítottak volna nekünk valami varázslatot, amellyel láthatatlanná tehetnénk magunkat.

– Hozzák elém Pierre-t! – folytatja d'Albret. – A nyugati kaputól gyorsabban kellett volna előrontania. Meglehet, az ő késlekedése miatt nem sikerült a tervem. – Kinyújtja a kezét, apródja lehúzza jobb páncélkesztyűjét. Mielőtt az apród a másikat is lehúzhatná, d'Albret megfordul, újabb parancsot üvölt. Az apród kartávolságon kívülre ugrik, aggódva vár, fél közelebb húzódni, de jobban fél attól, hogy nem tud azonnal rendelkezésre állni, amikor szükség lenne rá.

– Egy szakasz ember lovagoljon a hercegnő után, jelentéseket kérek minden cselekedetéről, minden mozdulatáról és védelmezőiről. Ha esély nyílik elfogására, haladéktalanul tegyék meg! Aki elhozza hozzám, bőkezű jutalomban részesül.

Miközben de Lur megismétli e parancsokat embereinek, egy másik apród is készenlétben áll, hogy egy kehelynyi bort adjon

d'Albret kezébe, még mielőtt külön kérnie kellene. D'Albret a kehelyért nyújtja kezét, és mind izgatott várakozással figyeljük, hogy csillapítja szomját. Madame Dinan előrelép, mintha nyugtatni akarná, aztán meggondolja magát.

Miután a gróf kiitta italát, egy hosszú percig bámulja a kehelyt, aztán a kandallóhoz csapja. A kristály éles csattanása visszhangzik a néma teremben. D'Albret lassan visszafordul a terem felé; a csenddel ugyanolyan fortélyosan bánik, mint a karddal; hagyja, hogy a hangtalanság szorosabbra feszüljön, mint a dobbőr.

– Hogyan sikerült a rennes-i katonáknak éppen akkor odaérni? – Hangja megtévesztően nyugodt; sokkal félelmetesebb, mintha üvöltözne. – Hogyan lehetséges? Áruló van közöttünk?

A terem csendes; mindenkinek több esze van annál, mintsem e kérdésre válaszolni merjen. Tudjuk, hogy sok áruló van közöttünk, de egy fiatal lányt könnyű elárulni. Más kérdés, hogy van-e valaki, akinek volt bátorsága d'Albret ellen árulást elkövetni.

Rieux marsall ökölbe szorítja a kezét, és egy lépést tesz d'Albret felé. Dinan a kezét mozdítja, hogy megállítsa, de Rieux túl gyors. *Mon Dieu*, vagy ő a legbátrabb ember, akivel valaha találkoztam, vagy a legnagyobb bolond.

– Hogyan lehetne bárki áruló, amikor senki nem ismeri a terveit, uram? – kérdi Rieux.

D'Albret tekintete lassan Rieux ökölbe szorított kezére csúszik.

– Ez a döntés az utolsó pillanatban született meg.

– Akkor is tájékoztatnia kellett volna! Szavamat adtam a hercegnőnek, hogy garantáljuk biztonságát a tárgyalás során.

Merde! Ez az idióta nem érzi, hogy élete homokja éppen leperreg az óra nyakán, miközben ellentmond a hadúrnak?

D'Albret teljes figyelmét Rieux-re fordítja. Julian teste megfeszül mellettem.

– Pontosan ezért nem kapott tájékoztatást. A szavát adta, ennek következtében akadékoskodott és sipáskolt volna, mint valami vénasszony.

Rieux egy szót sem szólt. Nem tudom, vajon azért-e, mert megdöbbsent d'Albret válaszából, vagy mert végül rájött, milyen veszélybe keverte magát.

– Ráadásul tudjuk, hogy milyen sikerrel nyerték meg az Ön érvei – mondja d'Albret, hangja gúnyos élt kap. – Ostoba hadvezér, aki egyetlen taktikával akar háborút nyerni.

Aztán d'Albret arca megváltozik, oly gyorsan, ahogy a kén-eső; már nem megvető, hanem fenyegető.

– Tudomást szerzett erről a tervről és figyelmeztette, ugye? Hogy megvédje a hercegnő erényét, ugye?

Rieux hátrahőköl. Akármit látott d'Albret szemében, végre megdöbbsent.

– Nem – feleli gyorsan, határozottan.

D'Albret egy gyötrelmesen hosszú pillanatig a szemébe néz, aztán visszafordul a terem felé.

– Hogyan történhetett meg, hogy a rennes-i helyőrség a megmentésére sietett? Miért most? Miért ma? Miért éppen ezen az órán? – A gróf szeme vésszel villan. – Az egyetlen magyarázat az, hogy áruló van a sorainkban.

A rennes-i csapatok érkezése legalább elvonta figyelmét az északi toronyról. Egyelőre.

– A hercegnő és Dunois hírt hoztak a franciákról – vált témát Rieux hirtelen.

D'Albret felkapja a fejét. Vár.

– Azt mondják, hogy a franciák átkeltek Bretagne határán, és elfoglaltak három breton várost; köztük Ancenis-t.

Ancenis éppen Rieux marsall saját birtoka. D'Albret ajkát csücsörítve nézi, csak nézi a marsallt.

– Kétségtelen, hogy Dunois csak el akarta vonni az ön figyelmét – mondja D'Albret, majd Bertrand de Lur-nek kiált: – Küldjenek oda embereket; derítsék ki, igaz-e ez a hír!

De Lur bólint, de mielőtt parancsot adhatna, d'Albret újabb utasításokat ad.

– Amikor ezzel végzett, kérdezze ki az embereket! Tudja meg, elment-e valaki a múlt héten innen Rennes-be! Ha igen, amint visszatérnek, hozzák elém őket kikérdezésre!

A fegyveresek elhallgattak. Néhányan elsápadtak. Mert d’Albret kikérdezési módszerei közismerten hírhedtek. Rémálom.

De Lur kurtán bólint, aztán siet az úr parancsait kiadni. A nagy teremből kifelé menet rám pillant és kacsint. Úgy tesz, mintha nem venném észre, inkább féltestvéremre, Pierre-re figyelek, ahogy a távozó parancsnok mellett belép. Sisakja a hóna alatt, álla felszegve, arcán kellemetlen kifejezés. A bal szemöldökén húzódó fehér heg billogjegyként világít.

– Mi történt? – szólal meg, és leveszi kesztyűjét. – Hogyan sikerült elmenekülnie?

D’Albret felkapja a fejét.

– Úgy, hogy maga késett az embereivel.

A vádra Pierre megtorpan; egymással viaskodó érzelmek torlódnak arcán, ami mulatságos is lehetne, ha a helyzete nem volna olyan súlyos.

– Polgárok állták utunkat; a kapukat próbálták eltorlaszolni, és ezzel megakadályozni, hogy csatlakozzunk Önhöz a mezőn.

D’Albret egy hosszú pillanatig nézi, csak nézi; próbálja eldönteni, hazudik-e.

– Meg kellett volna ölnie őket.

– Azt tettem – feleli Pierre; télt, érett ajka mogorván, dacosan mozdul.

– Akkor gyorsabban meg kellett volna ölnie őket – mordul d’Albret.

Kis híján keserű nevetés fakad torkomból. A bátyám nem öl neki elég gyorsan. A végén azonban d’Albret kurtán bólint; nála ez a dicséret jele.

A feszült pillanatot felbolydulás zajai szakítják meg, ahogy a visszatérő katonák vagy fél tucat férfit terelnek a nagyterembe; ránézésre a legalantasabb szolgáltnak tűnnek.

D'Albret ajkához érinti ujját.

– A toronyban találták őket?

De Lur belerúg egyikükbe, aki az ő ízléséhez képest nem hunyászkodott meg eléggé.

– Nem. De ezek nem voltak munkára beosztva éppen, és nincsenek tanúk, akik bizonyíthatnák, hol voltak a támadás alatt.

D'Albret kíváncsi keselyűként oldalra fordítja fejét. Lassan megközelíti a hercegnő szolgálóinak kis csapatát.

– Ezek szerint nagyon hűségesek vagytok, ugye? – kérdi; hangja lágy, mint a legfinomabb bársony.

Senki nem válaszol. D'Albret mosolyra húzza ajkát. Végigfut a hátamon a hideg.

– Nekem megmondhatjátok, mert én a hűség nagy tisztelője vagyok.

A legidősebb minden erejével igyekszik egyenesen állni, de nyilvánvaló, hogy megverték, és a lába nem engedelmeskedik.

– Igen, milord – feleli büszkén. – Születésétől fogva szolgáljuk a hercegnőt, és ezt a szolgálatot most sem szándékoztuk feladni.

– A franciák nem tudtak megvenni benneteket arannyal?

Behunyom a szememet és imádkozom, hogy ez a vén bolond térjen észre, vigyázzon a szájára, és saját biztonsága érdekében hallgasson végre el. De túlságosan belelovalta magát, hogy megvédje a becsületüket.

– Minket nem, uram.

D'Albret egy lépéssel közelebb lép hozzá; az ember fölé magasodik, végigméri a csoportot.

– Melyikőtöknek jutott tudomására a mi kis meglepetésünk, és lopózott ki, hogy figyelmeztesse a hercegnőt?

– Egyikünk sem tudta – feleli az öreg, és én megkönnyeb-bülten felsóhajtok. Ám az a vén bolond még mindig a hűségét fitogtatja. – De ha tudtuk volna, értesítettük volna.

D'Albret idegesen néz Pierre-re.

– Hogyan hibázhattuk el?

Fivérem vállat von.

– A legjobb csapda sem kapja el elsőre az összes patkányt, uram.

D'Albret minden figyelmeztetés nélkül hátrarántja acél lánckesztyűs kezét, és pofon vágja az öreget. A szolgálta nyaka hallható recsenéssel hátracsuklik. Julian megragadja a kezemet, erősen, figyelmeztetően, hogy maradjak csendben, és ne mozduljak. És bár legszívesebben rávetném magam d'Albret-re, nem mozdulok. Ahogy a legutolsó hős lovag megállta a helyét, úgy én sem mozdulhatok. A Halál szolgálóleányaként a helyemen kell lennem, hogy lecsaphassak, amikor eljön az idő. Különösen most fontos ez, amikor d'Albret nyílt árulásának hatására nyilván meg fog jelenni rajta a jel, amire már hat hónapja várok.

Raadásul az öreg már halott; dühöm nem szolgálná a javát. Imát mormolok távozó lelkéért. Ez a legkevesebb, amit tehetek, bár közel sem elég.

Rieux marsall dühödten lép előre, de mielőtt megszólalhatna, d'Albret felüvölt.

– Megkíméltem a nyomorult életeteket! – Hangja menydörgésként visszhangzik a teremben; a többi szolgának végre van annyi magához való esze, hogy rémületükben összehúzzák magukat. – És ez a hála?

Acél sikolt, ahogy kivonja kardját. Gyomrom apró labdaccsá rándul, elindul felfelé torkomon, de mielőtt akár egyetlen figyelmeztető hangot is adhatnék, a kard a kuporgó emberek közé csap. Vér fröccsen a padlóra, a második csapás elintézi a többit.

Észre sem veszem, hogy előrelépek, míg meg nem érzem, hogy Julian karja a derekam köré fonódik és mozdulatlanul tart.

– Vigyázz – súgja.

Behunyom a szememet és várom, hogy csillapodjon zsi-gereim háborgása. Julian megbök, szemem kinyílik, óvatosan

semleges kifejezést veszek arcomra. D'Albret álnok pillantása van rajtunk, ajkam széleit kissé széthúszom, megemelem, mintha némiképp szórakoztatna a mészárlás, amit az imént a szemünk láttára végrehajtott.

– Bolondok – súgom. Jó, hogy már nincs szívem, mert ha lenne, most biztosan megszakadna.

– Julian! – kiált d'Albret, és érzem, hogy Julian összerezzen. Ellép mellőlem. – Igen, apámuram!

– Gondoskodj róla, hogy itt feltakarítsanak! Te pedig, leányom – szól d'Albret, és tompa fekete szeme egyenesen engem néz; nagy fegyellemmel a szemébe nézek, és arcomon nem láthat mást, csak enyhe mosolyt – gondoskodj Madame Dinanról! Attól tartok, elalélt.

Ahogy ellépek a kőfal biztonságából, hogy teljesítsem apám parancsát, azt kívánom – bár nem túlságosan –, hogy Julian bárcsak ne talált volna rám a toronyban. Ha apánk rájön, hogy mit tettem, ugyanolyan könnyen megöl engem, ahogy azokat az embereket lekaszabolta.

Bár talán nem olyan gyorsan.

Harmadik fejezet

Követem az ájult Madame Dinant vivő lakájokat a hölgy szobájába; gondolataim és mozdulataim lassúak, vontatottak, mintha sárban gázolnék. Önfegyelmem minden erejével igyekszem viselkedni, visszafogni magam. Nem botladozhatok, nem hebeghetek, mint valami féleszű.

Madame Dinan szobájába érünk; a lakájokkal az ágyra helyeztetem, aztán kiharancsolom őket a szobából. Nem vagyunk szövetségesek, Madame Dinan és én; csak egymás titkainak tudói vagyunk, ami teljesen más dolog.

Úgy került az életünkbe, hogy elmenekült; nem akart többé a hercegnő nevelőnöje lenni; annak a hercegnőnek nem akart többé nevelőnöje lenni, akit úgy elárult, hogy annál nagyobb áruság talán nem is létezhet. D'Albret a saját lányai nevelésének felügyeletével bízta meg. A felügyelet nagyrészt távolból történik; levelek és közvetítők útján, kivéve, ha valami tragédia történne; akkor igyekeznie kell személyesen megjelenni, hogy elsimítsa az esetleges gondokat.

Fektében öregebbnek látszik; arcán nem feszül az a hamis vidámság, amelyet mintegy álarcként visel. Kifüzőm ingvállát, hogy könnyebben lélegezzem, majd leveszem róla a nehéz, ormóttan fejdíszet. Nem azért, mert ez hozzájárult ahhoz, hogy elájult, hanem is azért, mert tudom, nagyon sérti a hiúságát, hogy öregasszonyosra őszült a haja. Elég kis büntetés ez, de egyelőre ezt tudom megtenni.

Arcon csapom, hogy magához térítsem; az ütés talán egy kissé erősebb a kelleténél. Lélegzete megakad, felriad. Kettőt pislog, próbálja felmérni, mi történt, aztán felül. Visszanyomom.

– Nyugalom, madame. Pihenjen!

Szeme tágra nyílik, amikor meglátja, ki gondoskodik róla. Körbenéz a szobában és észleli, hogy csak ketten vagyunk. Az a furcsa pillantás ismét rám irányul, mint riadt pacsirta reppen el.

– Mi történt? – kérdi.

Mély torokhangon szól, és arra gondolok, vajon részben ezért vonzódik-e hozzá d’Albret. Egyesek szerint még akkor kezdődött egymás iránti vonzalmuk, amikor a hölgy még ifjúsága virágjában pompázott, két teljes évvel volt nálam fiatalabb.

– Elalélt, madame.

Hosszú, csontos ujjaival keble előtt, ingvállán matat.

– Nagyon meleg lett.

Könnyeden és könnyedén hazudik; ez nagyon bosszant. Lehajolok, arcunk közel ér; hangomat kedvesre, negédesre fegyelmezem, mintha csak a divatról beszélnék.

– Nem a melegtől ájult el, madame, hanem attól, hogy ártatlannokat mészároltak le a szeme láttára. Nem méltóztatik emlékezni?

Újra behunyja a szemét, arcából kisápad a maradék szín. Jó. Tehát emlékszik.

– Hűtlenségükért lakoltak halállal.

– Hűtlenség? Miféle hűtlenség? Ráadásul Ön ismerte azokat az embereket, madame! – mordulok rá. – Évekig szolgálták Önt is hűségesen.

Szemhéja hirtelen felnyílik.

– Mit kellett volna tennem? Nem mintha bármiben megakadályozhattam volna!

– De meg sem próbálta, madame!

Dühös tekintetünk egy pillanatig összefonódik.

– Ön sem, kisasszony.

Szavai mintha a gyomromba marnának. Attól tartok, hogy arcul csapom. Hirtelen felállok, a komódhoz megyek, amelyen tégelyekben krémeket, szelencékben púdert, kristályfiolákban parfümöket tart, a szépítőszerék között matatok.

– De nem én vagyok a kedvence, az egyetlen hang, akire hallgat. Ezt a szerepet Ön töltötte be, madame, amióta az eszemet tudom.

Végre találok egy lenvászón kendőt. Vízet öntök rá a kancsóból, megnedvesítem, aztán visszatérek mellé, és a homlokára helyezem, illetve inkább csapom.

Összerezzen és rám bámul.

– Gyengéd ápolása könnyen a vesztemet okozhatja, kisaszszony.

Leülök, szoknyámmal foglalatoskodom; attól tartok, megérzi, milyen közel jár az igazsághoz. Titkaink súlyosan megüledtek a szobában; nem csak azok a titkok, amelyeket egymásról mindketten tudunk, hanem azok is, amelyeket egymás elől gondosan titkolunk. Sem Rieux-n, sem rajta nem jelent meg a jel, és ez legalább annyira gyötör engem, mint az, hogy d’Albret is jeltelen.

Amikor újra megszólalok, már képes vagyok nyugodtan szólni.

– És a hercegnő? Pólyás korától Ön gondoskodott róla. Hogyan volt képes hagyni, hogy d’Albret ilyen csapdát állítson neki?

Behunyja a szemét az igazság elől, gyors fejrázással háritja szavamat.

– Csak azt akarta, amit neki ígértek.

Nyílt tagadása olyan, mintha kovaszikra érne a taplóhoz; haragom újra felizzik.

– Az volt a terve, hogy elrabolja, megerőszakolja, elháltnak nyilváníttja a házasságot, majd megtartsa a menyegzőt.

Nem először jut eszembe, hogy d’Albret olyan nyers-e Madame Dinannal is, ahogy másokkal, vagy valami érzelmi szál köti össze őket...

Felemeli kis, hegyes állát.

– A hercegnő elárulta őt! Hazudott neki! Az apja neki ígérte. Csak azt tette, amit minden férfi megtenne, ha egy ígéretet kell betartatnia!

– Mindig is kíváncsi voltam, mivel áztatja magát, hogy éjszakánként aludni tudjon.

Félek, hogy óhatatlanul olyasmit mondok, amivel megtöröm érzékeny fegyverszünetünket, ezért felállok és az ajtó felé indulok.

– Ez az igazság!

A mindig elegáns és kifinomult Madame Dinan úgy rikácsol, mint valami halas kofa. Bár az, hogy sikerült kizökkentennem nyugalmából, nem kis eredmény, de nem mossa ki lelkemből a nap keserűségét.

Nem könnyű, nem is kellemes feladat ellenőrizni, hogy d’Albret viseli-e a jelet. Ismae szerint az istenség ezzel biztosítja, hogy alázasak maradjunk; olyan helyen jelöli meg a férfiakat, ahol nem könnyen látható. Szerintem ez az istenség ferde humora, és ha valaha sötét színe elé állhatok, ezt feltétlenül felpanaszolom.

Ám a mai nyilvánvaló árulás után d’Albret végre biztosan a halál jelét viseli magán. Ez az egyetlen ok, amiért elfogadtam, hogy visszaküldjenek, mert az apátasszony megígérte, hogy d’Albret testén megjelenik a jel, és én ölhetem meg.

Ez egyszer a szerencse velem van, mert a szobalány nem más, mint Odette nővére, Tilde. Ez azt jelenti, hogy van valami, amit alkualapként felhasználhatok. A konyhában találok. Éppen forró vizet tölt kannákba az úr fürdőjéhez. Amikor elmondom, mire van szükségem, riadt őzike tekintettel néz rám.

– De ha a gróf úr meglátja, kisasszony... – tiltakozik.

– Nem fog meglátni – biztosítom. – Hacsak el nem árulod a rejtekhelyemet. Ha nem leszel olyan ostoba, hogy ezt tedd, akkor egyikünknek sem esik baja.

Ajkát harapdálja; már így is kifeslett a bőre, folyton rágcsgálja az aggodalomtól.

– És elviszi innen Odette-et? A lehető leghamarabb?

– Igen. Kicsempeszem holnap reggel, amikor az első szállítmány érkezik a konyhára. A kimenő szekéren bújtatom el.

Akkor is kijuttatom onnan, ha Tildével nem sikerül meg-
egyeznünk. A gyermek nagyon emlékeztet a saját húgaimra,
akik – ha nem folyamodom hasonlóan rafinált machinációkhoz
– most itt lennének velem ebben a viperafészekben.

Ez volt a legnagyobb veszekedésem apámmal hat hónapja,
amióta a kolostor kényszerített, hogy visszatérjek az ő háztar-
tásába. Tavaly ősszel, amikor Guérande-ba készült utazni, hogy
ügyét a bárók tanácsa elé terjessze, azt tervezte, hogy minden
gyermekét magával viszi. Maga mellett akarta tudni őket, hogy
aztán saját céljaira használhassa fel igénye szerint. Hosszan és
erősen érveltem, hogy a kis Louise túl fiatal – és beteg – az uta-
záshoz. És hogy Charlotte hamarosan fiatal hölgygé serdül, túl
szép ahhoz, hogy katonák közelében legyen. Apám semmibe
vette az érveimet, és nevelőjüket utasította, hogy alaposan verje
el őket – csak azért, hogy engem büntessen ezzel –, aztán paran-
csot adott, hogy csomagoljanak az útra.

De bármire hajlandó lettem volna, hogy megvédjem húgaimat
d'Albret sötét befolyásától. Arra is, hogy megmérgezzem őket.

Nem végzetesen. Bár én nem vagyok immunis a mérgekre,
mint Ismae, nagyon figyeltem Serafina nővér méregtani előadá-
sain, és csak annyit használtam, amennyitől húgaim és nevelő-
nőjük túlságosan beteg lett az utazáshoz.

Az angolnapástétomra fogtam.

A kis Odette legalább olyan veszélyben van, mint a húgaim,
de nincs meg az a védelme, amit nekik a nemesi születésük biz-
tosít.

Tehát mindenképpen biztonságba juttatom, ezt azonban
Tildének nem mondom meg.

– Hát jó – feleli Tilde végül. Kölcsönvett szolgálólányruhá-
mat és fejkendőmet nézi. – Látom, már beöltözött a szerepre.

Biztató mosollyal nézek rá, pedig legszívesebben kicsavar-
nám azt a csontos nyakát, hogy elhallgasson végre, és nekilás-
sunk a feladatnak. Ám ez nem nyugtatná meg.

Egy rézkorsót nyom a kezembe. Tele van gőzölgő vízzel, és olyan nehéz, hogy kis híján elejtem; aztán valahogy meg tudom ragadni a fogantyút. Együtt indulunk fel a hátsó lépcsőn d'Albret hálósobája felé.

Út közben más szolgálkkal nem találkozunk. Ami azt illeti, amióta d'Albret átvette ezt a helyet, a szolgálk többsége igyekszik a lehető legkevesebbet mutatkozni. Szinte láthatatlanok, mint a mesebeli elvarázsolt kastély személyzete.

Amint beérünk, leteszem a korsót a kandalló elé állított kád mellé, és rejtkehelyet keresek.

Két fal faragott faburkolatú, a másik kettőt finom bíborarany falikárpitok takarják. Ezek felé indulok, egy díszesen faragott láda mögé, amely elrejtí lábamat, ha a függöny mögül kilátszana.

– Ne feledd, hogy bármi történik is, ne nézz ide!

Tilde felnéz, újra rémület csillan szemében.

– Mi történhetne, demoiselle? Azt mondta, semmi sem fog történni, hogy ön csak...

– Úgy értem, bármennyire is nyugtalan leszel, illetve bármit tesz a gróf, ne nézz ide. Az mindkettőnkre halálos lehet.

Szeme egy pillanatig nagyon tágra nyílik, és attól tartok, hogy teljesen elveszti önuralmát.

– A húgod miatt... – emlékeztetem, remélve, hogy ezzel megerősíthetem elhatározását.

Reményem jónak bizonyult. Határozottan bólint, és hozzáfog, hogy megtöltse a kádat. Becsusszanok rejtkehelyemre, a selyem falikárpit mögé, és imádkozom, hogy ne ez legyen a szemfedőm.

A kőfal hűti hátamat; a függöny nagyon enyhén szétnyílik. Ha egy kicsit behajlítom a térdemet, meg sem kell érintenem a selymet, hogy belássak a szobába.

Alig néhány pillanat telhetett el azután, hogy elhelyezkedtem rejtkeemben, máris zajt hallok az ajtó felől. Tilde

megdermed, majd folytatja a munkát. A kannából vizet önt a kádba.

A szoba ajtaja ekkor hangos csattanással kinyílik. Bevonul d'Albret gróf, mögötte néhány kísérő, köztük féltestvéreim, Pierre és Julian. Bár egyazon szülőktől származnak, egyáltalán nem hasonlítanak egymásra. Pierre olyan, mint az apám: robusztus testű, nyers modorú. Julian az anyjukra hasonlít; külseje, modora finomabb. D'Albret lecsatolja a kardját, Bertrand de Lur előrelép, hogy átvegye tőle.

– Azt akarom, hogy még egy csapat ember lovagoljon Rennes-be ma éjjel – utasítja d'Albret a kapitányt. – Azt akarom, hogy a lehető leggyorsabban jussanak be a városba, vegyüljenek el a polgárok között. Megbízható szemekre és fülekre van szükségem, hogy megbosszuljam a város árulását.

Szívem hevesen kezd verni.

– Ahogy óhajtja, uram – feleli de Lur, azzal az egyik lábára helyezi a kardot.

D'Albret megrázza bikaerős vállát, és fivérem, Pierre ugrik elő, hogy elkapja a köpönyeget, mielőtt a földre hull.

– Tegyenek jelentést a város közhangulatáról, a helyőrségről, az élelmiszerkészletekről. Tudni akarom, hogy a város kiállna-e egy ostromot, és ha igen, mennyi ideig. Fel kell deríteniük, ki van a hercegnő pártján, ki a franciákén, és kinek a hűsége eladó még.

– Vegye úgy, hogy megtörtént, uram – mondja Lur.

Pierre előrehajol, félig lehuny szemhéja alatt írisze csillan.

– És a hercegnőnek szóló üzenet? Mikor küldjük el?

D'Albret keze villan, mint a maró kígyó feje, gyorsan lecsap, visszakézőről szájon teremti Pierre-t.

– Adtam engedélyt, hogy erről beszélj, kölyök?

– Nem, milord.

Pierre letörli a vért felhasadt ajkáról; sértetten néz fel apjára. Kis híján megsajnálom, de olyan nagyon igyekezett, hogy

pontosan olyan legyen, mint d'Albret, hogy nem érzek iránta mást, csak megvetést.

A szobában néma csend honol, és moccanok, hogy jobban lássam d'Albret alakját. Tildét nézi, aki nagyon vigyázva a gőzölgő kancsó vizet figyeli, amit a kádba önt.

– Hagyjatok magamra, fürödni akarok – szól d'Albret a társaságra.

Néhányan sokatmondó pillantásokat vetnek Tildére, majd sietve távoznak.

Látom, hogy Tilde szép lenvászon főköötője megremeg; mert a lány remeg a félelemtől. D'Albret két lépést tesz felé, és először látom teljesen. Ujjait Tilde álla alá feszíti, felemeli a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

– Ugye több eszed van annál, mintsem egy szóval is említsd bárkinek, amit a szobámban hallasz?

Tilde nem néz rá.

– Elnézést, uram. Kérem, beszéljen hangosabban. Apám olyan gyakran ütött pofon nagy erővel, hogy rosszul hallok.

Ó, okos lány! Nagyot nő a szememben; de ez a fortély nem lesz elég ahhoz, hogy megmeneküljön.

D'Albret egy hosszú pillanatig nézi, csak nézi.

– Értem – mondja, és Tilde oldalra hajtja a fejét, mintha erőlködne, hogy meghallja, amit mond. A hadúr még néhány pillanatig nézi, aztán elengedi az állát.

D'Albret oldalra nyújtja a karját; szó nélküli parancs, hogy vesse le róla az inget. Amikor Tilde közelebb lép, hogy átemelje az inget az úr fején, d'Albret tekintete fel-le jár karcsú testén és látom a pillanatot, amikor feltámad benne a vágy. Az a rohadt disznó megfekteti, mielőtt parancsot ad, hogy öljék meg.

Ezek után meg kell találnom a módját, hogy ne csak a hűgát csempésszem ki a palotából, hanem őt is. Hacsak nem lesz lehetőségem korábban megölni d'Albret grófot.

Tilde leveti róla az inget, és ellép tőle.

D'Albret mellkasa leginkább hatalmas boroshordóhoz hasonlít, bőre sápadt szürkésfehér, mint a halbőr, de pikkelyek helyett sprőd fekete szőr borítja. Undoromat elnyomva szemlélem testét. Mortain minden bizonnal megjelölte már.

Ám a sok szőr között sehol sem látom a jelet, amit keresek. Nincs sötét folt, nincs árnyék, semmi, ami megengedné, hogy Mortain áldásával ölhetném meg ezt a szörnyeteget. Túl veszélyes lenne szemből támadni rá. Talán Mortain azt akarja, hogy a hátába döfjek törst, vagy tűvékony pengével szúrjak tarkótájt a fejébe.

D'Albret kifűzi nadrágját, kilép belőle, be a kádba. Nyakamat nyújtom, hogy lássam a hátát, de ebből a szögből nem látom.

Tilde ellépne a kádtól, de d'Albret gyors mozdulattal elkapja a kezét. Tilde megdermed, moccanni is fél. D'Albret lassan, végig Tilde szemébe nézve behúzza a finom női kezét a kádba; ajka a kéj reményétől elernyed.

Kérlek, Mortain, ne! Ezt nem tudom végignézni, ha ez történik, meg kell ölnöm, akár van rajta jel, akár nincs.

Felriadt galambrajként rebben gondolataimba az apácák minden figyelmeztetése: azzal, ha Mortain áldása nélkül ölok, olyan embert, akin nincs jel, halhatatlan lelkemet veszélyeztetem. Örökre elragadtatik tőlem, és arra kárhoztatik, hogy az örökkévalóságig bolyongjon.

De nem állhatok csak úgy ott, nem nézhetem végig, ahogy megerőszakolja. Még nem tudom, mit tegyek, egész testemet sürgető viszketés győtri rejtekhelyemen; késeimért nyúlok. Éles kopogás dermeszti kis híján megtett léptemet.

– Mi az? – mordul d'Albret.

– Madame Dinan, milord.

D'Albret eldobja magától a női kezét – vajon Tilde könnyebbült sóhaját hallom, vagy a sajátomat –, aztán az ajtó felé int. A szobalány siet kinyitni az ajtót, beengedi Madame Dinant.

A hölgy bosszús pillantást vet a fiatalabb, szebb szolgálólányra.
– Távozz! – parancsol rá. – Majd én kiszolgálom a gróf urat.
Tilde nem várja meg, hogy d’Albret kifejezze egyetértését; szótlánul kioson a szobából; ezzel is azt bizonyítja, hogy nagyon helyén van az esze.

Amikor kettesben maradnak, d’Albret kiszáll a kádból, és tisztán látom a hátát. A víz úgy zúdul le a fekete szőrök között, mint a sziklákon át hömpölygő víz. De nincs rajta jel. Egyetlen olyan folt vagy árnyék sem, amit jelnek vehetnék.

Ökölcspásként sújt le rám a csalódás; rosszul vagyok. Nem csak a gyomrom kavarog, a szívem is fáj. Nagy keserűséget érzek. Ha ezen a férfin nincs jel, lehetséges, hogy Mortain nem is létezik?

E gondolat nyomán sokkal kellemesebb felismerés tör elő. Ha Mortain nem létezik, hogyan fenyegethetne az a veszély, hogy kiesek a kegyeiből?

De vajon biztos vagyok abban, hogy nem létezik? Elég bizonyos? Annyira bizonyos, hogy kockára tegyem halhatatlan lelkem sorsát?

Mielőtt ebben elhatározásra jutnék, hirtelen kinyílik a szoba ajtaja, és d’Albret felkapja a fejét.

– Ki az?

Rieux marsall hangjában enyhe undor hallatszik.

– Elnézést a kellemetlenségért... de kémeink visszatértek Ancenis alól.

– És nem várhatott a hír reggelig? – kérdi d’Albret.

Szinte biztosra veszem, hogy d’Albret megüti Rieux-t azért, amiért ilyen otrombán rárontott, de mégsem teszi. Rieux vagy nagyon szerencsés csillagzat alatt született, vagy d’Albret-nek valahogy szüksége van erre az emberre, és még nem szándékozik eltakarítani a föld színéről.

– Nem várhatott. Amit Dunois mondott, igaz. A franciák elfoglalták Ancenis városát. Azonnal csapatokat kell küldenünk, hogy segítsünk megvédeni.

– Kell? – kérdi d’Albret, és újabb csend következik, amitől mintha jeges szilánkok marnának testembe.

– Természetesen!

A függöny résén át látom, hogy Madame Dinan elkomorul; szoknyáját simítja le sokadszor, bár egyetlen ránc sem látható rajta.

– Hát legyen – feleli d’Albret, azzal megengedi, hogy Madame Dinan köntöst adjon rá, aztán Rieux felé fordul. – A kardját!

Kezét nyújtja. Szívem vadul ver. Ez a bolond most megcsinálta. Túl gyakran bosszantotta fel d’Albret hadurat.

Rieux marsall tétovázik. D’Albret ajkához emeli az ujját, mintha titkot osztana meg vele. Képtelen vagyok ezt végignézni; mert bár nem érdekel Rieux sorsa, ez az ember legalább megpróbált ragaszkodni a becsületkódex betűjéhez és szelleméhez. Balra fordítom tekintetemet, nem nézek ki a függöny résén, ahonnan néztem őket.

Emlékszem a vérre...

Legszívesebben befognám a fületem, mint amikor gyerek voltam, de nem akarom elengedni késeim markolatát.

Acél pengése hallatszik, ahogy Rieux kivonja kardját, majd tompa csattanás, amikor d’Albret a kezébe kapja. Egy pillanati csend. Aztán halk suhanás. A penge a levegőbe hasít. Majd tépődés recsenő hangja. Tőlem jobbra a selyemfüggöny kettéhasad. Meglepett csend ül a szobára, ahogy a függöny alsó fele lassan a földre omlik.

A lehető legmozdulatlanabban állok, balra húzódva, és imádkozom, hogy a függöny fennmaradt darabja mögött meg ne lássanak. Szívem vad vágtába kezd mellkasomban. Nagyon közel volt. Nagyon, nagyon közel.

– Mi aggasztja, uram?

– Mintha hallottam volna valamit. Egyébként is utálok ezt a falikárpitot. Gondoskodjanak róla, hogy eltávolítsák, mire

visszajövök. Most menjünk, halljuk, mi mondanivalójuk van kémeinknek.

Aztán olyan hirtelen, hogy a lélegzetem is eláll, mind ki-
mennek a szobából, és ott maradok, a maradék drapéria mögött,
remegek és a hűlő vízzel teli kádat bámulom. Behunyom a szemem,
és megborzongok, hogy milyen közel voltam a halálhoz.

Legalább gyors lett volna.

Akkor is remegek, amikor rögtön d'Albret szobájából a szolgák
szállítására megyek, és a padlón alvó testeket nézem. A helyiség
ideges, hideg verejtéktől és rossz lehelettől bűzlik; sokan zsúfó-
lódta össze itt. Annyian, hogy pusztá létszámuk miatt meleg
van; a testek maguknak fűtenek. Tildét keresem, de annyi fiatal
nő fekszik takarókba bugyolálva, fejkendőben – és mindenfé-
le más melegítők alatt –, hogy ez lehetetlen feladatnak tűnik.
Akkor Odette-et kell megtalálnom. De alig néhány gyerek van
odabent, és mindegyik kislány; apródok, akiket a palota küldönc-
ként alkalmaz, elhozni ezt-azt, üzeneteket vinni-hozni. Ez azt
jelenti, hogy Odette nincs itt.

Talán még mindig a kápolnában van. Istenem, csak még
időben odaérjek! Imádkozom és hangtalanul kisonok a sze-
mélyzeti szállásról; sietek végig a csendes, kőlapos folyosón,
hogy ott keressem őket.

Amint belépek a kápolnába, tudom, hogy nem vagyok egye-
dül. Valahol a közelben két pulzus lüktet. De nem csak ők a tár-
saságom. A jeges hidegség leple borul a helyiségre. Nyugtalan
rebbenések moccannak nesztelen bőrömön, mintha molylep-
kék szálldosnának. Kísértetek. Úgy vonzza őket az élet melege,
ahogy méheket a nektár. Nem is kell keresnem Odette-et és
Tildét; a kísértetek mohón lebegnek rejtekhelyük fölött.

Odasietek, kezemmel elhessegetem a kísérteteket. Tilde
az alvó Odette-et öleli; lassan felnéz. Arca elgyötört, falfehér.
Mégkönnyebbül, amikor meglát.

– Attól félttem, már nem is jön – súgja.

Komorán nézek rá, pillantásommal korholom, hogy nem hitte el, hogy teljesítem az ígéretemet.

– Mondtam, hogy eljövök, ugye? Előbb a személyzet szállásán kerestelek. Itt vagyok. Fogom a kislányt, amíg felöltözől.

Tilde csodálkozva megdermed.

– Miért?

Leteszem a batyut az egyik padra. Férfiruhák vannak benne; a legyilkolt szolgálókról leszedett ruhák, de ezt nem mondom el neki. Megfogom az alvó Odette karját.

– Nem érnéd meg itt a reggelt – közlöm vele, óvatosan, hogy hangom tárgyilagos maradjon. – Azok után semmiképpen, hogy hallottad d’Albret terveit. Mindkettőtöket azonnal ki kell csempésznem innen.

Arca ellágyul, ajka megremeg, és attól félek, hogy bármelyik pillanatban felzokoghat.

– Siess! Meglehet, az éjjel még átkozni fogsz.

Leveti ruháját, felveszi azt, amit én hoztam neki. Amikor készen van, felébresztjük az alvó Odette-et, és ráédesgetjük a szokatlan ruhát. Minden túl nagy neki; előveszem törömet, hogy lenyessem a nadrág szárát; mindketten összerendezzenek a félelemtől.

– *Débile!* – mordulok rájuk. – Nem azért jöttem ilyen messzire, nem azért kockáztatok ennyit, hogy megöljelek titeket. Maradjatok nyugton!

Odette félelmében mozdulatlanul áll, míg lenyesek nadrágja szárából annyit, hogy ne essen el benne.

– Most pedig maradj nagyon nyugodtan! – figyelmeztetem. Mielőtt Odette vagy Tilde tiltakozhatna, lenyesek dús, göndör haját.

– A hajam! – kiált fel; jobb kezével rézszerű hajzuhatagának csonkját tapogatja.

– Ne butáskodj! – korholom. – Az csak haj, és visszaő, de ma este csak akadályozna. El kell hitetned mindenkivel, hogy fiú vagy. Melyik apródot kedveled a legjobban?

Orrát ráncolja.

– Egyiket sem.

Jó kislány, gondolom.

– Akkor melyiket találsz a legundokabbnak?

– Patou-t – feleli tétovázás nélkül.

– Tökéletes. Tégy úgy, mintha te lennél Patou. Mindent olyan undokul csinálj, mint ő. Utánozd. Úgy járj, ahogy ő. Ha köpködni szokott, köpködj te is. Muszáj ezt tenned ma este.

Nyugtalanul néz rám. Hozzá hajlok.

– Ez egy játék. Mindenkit be kell csapnod a palotában. Be kell bizonyítanod, hogy egy lány ügyesebb, mint egy fiú. Meg tudod tenni?

Tildére néz, aki bólint, aztán visszafordul felém, és megkönnyebbülten látom az arcán, hogy már nem fél annyira.

– Igen – súgja olyan halkán és erőtlenül, hogy senki nem gondolná fiúnak.

Tildehez fordulok.

– Próbáld úgy intézni, hogy ne szólaljon meg! A hangja elárulja. – Ekkor újra felemelem a törömet. – A te hajaddal is ezt kell tennem.

A szolgálólány meg sem rebben; közelebb lép, hogy elérjem a haját.

– Soha nem tudom megfizetni, amit értünk tesz – súgja.

– Csak meneküljetek el – mondom, miközben haját lenyeselem. – Az éppen elég fizetség.

Egy órával később már biztonságban ülnek a trágýásszekéren. Odette előbb hangosan tiltakozik.

– De ez dagyom bütös – mondja, orrát befogva.

Tildére pillantok.

– Figyelmeztettek, hogy nem fogjátok megköszönni nekem; de ez az egyetlen szekér, amely éjszaka kimegy a várból, és biztonságban eljuttat a városba, úgy, hogy senki nem kérdez semmit.

– Nem baj – mondja Tilde a sálon át, amit arca elé kötött, hogy ne érezze annyira a szagot. Egy pillanatig egymás szemébe nézünk; megriaszta a hála, amit tekintetében látok, és arra gondolok, hogy mégis maradt bennem a jónak valami szikrája. Megragadom a kezét, és megszorítom.

– Légy erős! Amint a városba értek, menjetek a Szent Brigantia kolostorba. Mondd meg nekik... mondd meg nekik, hogy a Szent Mortain kolostor apátasszonya kéri, adjanak nektek menedéket.

Tilde szeme erre tágra nyílik, de mielőtt bármit mondana, a trágyásszekér kocsisa kiált:

– Egész éjjel tereferélnek, vagy indulhatok végre a dologomra?

– Hallgasson... megkaptam a fizetségét – emlékeztetem.

Kiköp.

– Semmit nem ér, ha nem jutok ki innen.

Ez igaz.

Nézem, ahogy távolodnak. Szinte emésztő vágy fog el, hogy utánuk menjek. Ki az istállóudvarról, az őrtornyon túlra, a város utcáira, ahol elvegyülhetek a tömegben. Egy lépést teszek, majd még egyet, aztán megállok. Ha velük megyek, d'Albret egy egész századot küld utánunk. Tilde és Odette esélye nagyobb a sikerre, ha én nem vagyok velük.

Ráadásul nekem is küldetésem van itt, és tetszik az utolsó lovag, aki ma délután feltartóztatta d'Albret embereit. Nem megyek el innen, amíg nem teljesítettem a feladatomat.

Nem sokkal korábban feküdtem le; félig sem járhatott le a homokóra, amikor elkezdődött az ajtómon a kaparászás. Először

halk volt, mint amikor levelek susognak a szélben, vagy ágak súrlódnak a falon. Mozdulatlanul fekszem az ágyban, figyelme-
sebben fülelek. Megint az a hang. Ezúttal határozottabb. Szí-
vem hevesen ver, felemelem fejemet a párnáról.

Kreccs, kreccs, kreccs, csend, kreccs, kreccs, kreccs.

Julian az. A titkos jelet használja, amit még gyerekkorunk-
ban találtunk ki, réges-rég, több életnyi múltban. Ma este azon-
ban nem gyerekes játékot akar játszani.

Mélyen a matracba bújok, fülemre húzom a takarót, aztán
hallom a halk neszt, ahogy a reteszt próbálja. Nagyon moz-
dulatlanul fekszem, légzésemet fegyelmezem, és imádkozom,
hogy hagyja az ajtót és menjen el. Megkönnyebbülök, amikor
ez bekövetkezik.

A nesz így is belopózik éjszakámba, és álmaimat rémálommá
keseríti.

